TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE :

1. Grozăviile Mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. În ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.

Fiecare volum cuprinde o povestire completă

Cu ocazia sărbătorilor de Crăciun:

Editura „ATHENA"

vă urează:

La mulţi ani!

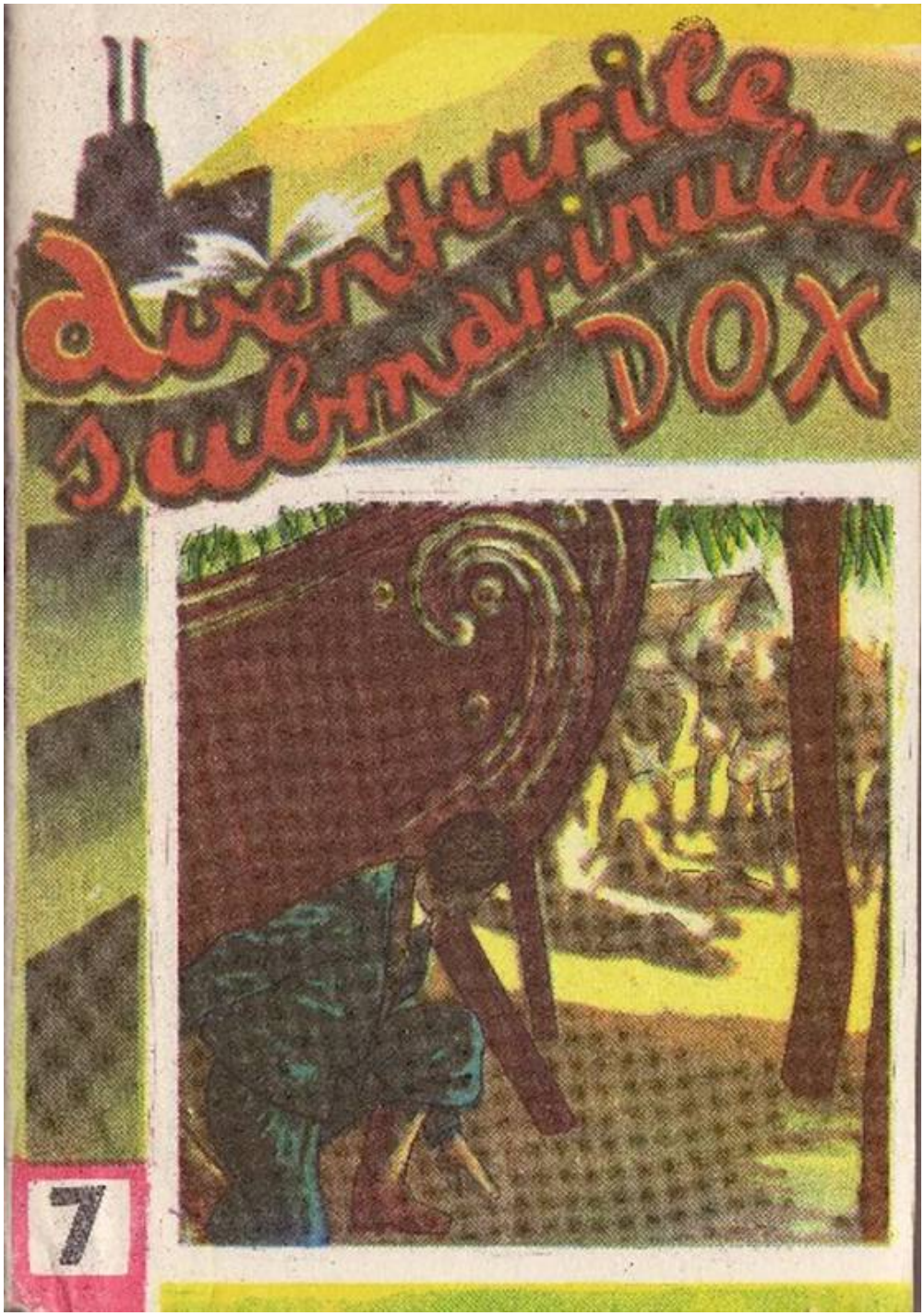
Aventurile submarinului
DOX
7

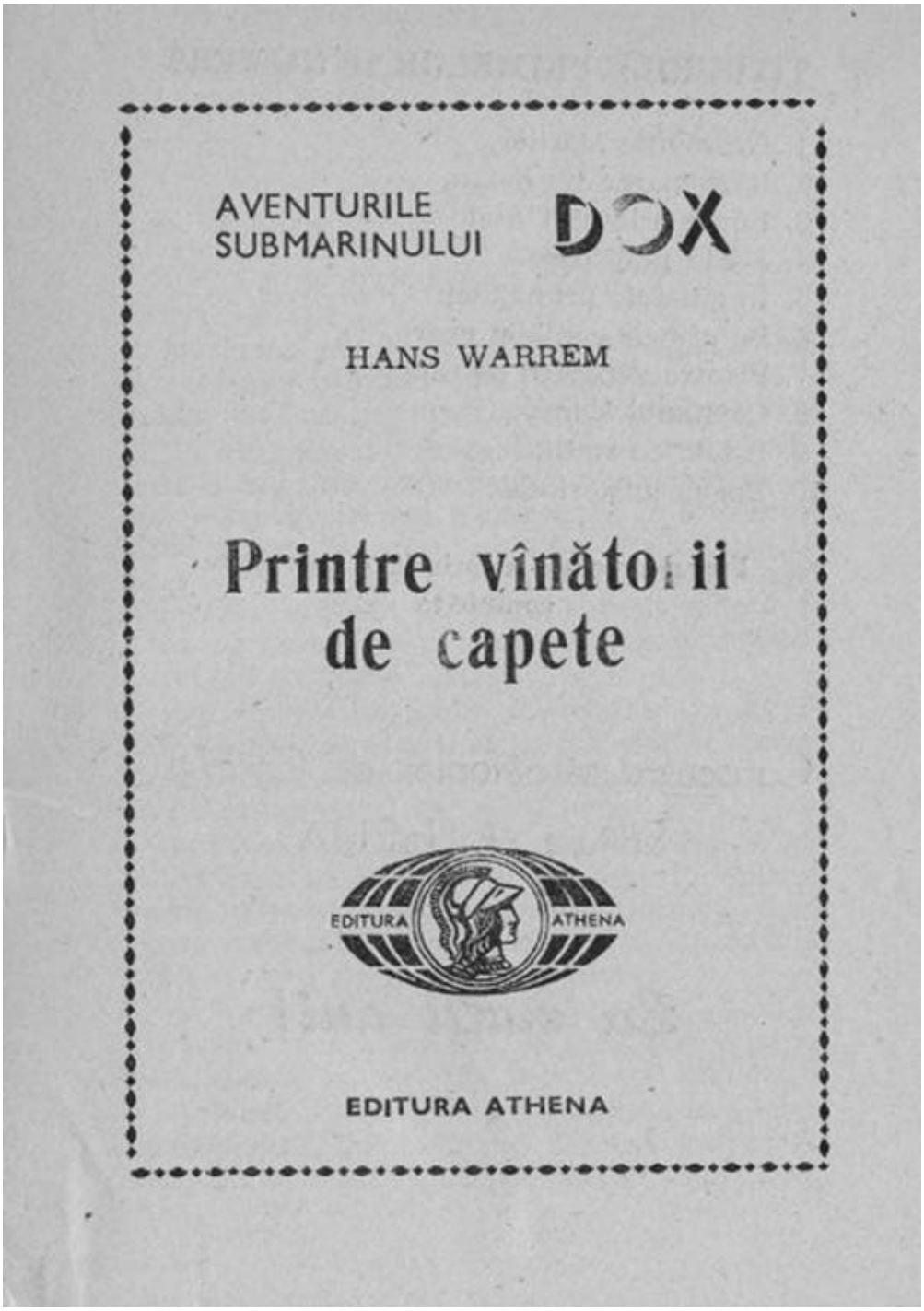

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN ŢINUTURI SĂLBATICE

MARINARII, obişnuiţi cu întinsul larg al apelor, nu se prea simţeau bine văzându-se siliţi să umble pe furiş printre copacii pădurii seculare.

Căldura umedă, presentimentul primejdiilor care îi aşteptau, grija pentru viaţa căpitanului lor, — toate acestea

îi deprimau foarte mult. Când ieşiră din regatul mangrovelor, intră în acel al nucilor de cocos şi al copacilor uriaşi. Vegetaţia era atât de bogată, încât poteca pe care mergeau li se părea un adevărat tunel cu pereţi de verdeaţă.

Petre povestise multe tovarăşilor săi despre cele ce se petreceau aici, căci el mai fusese prin locurile acestea, înaintea războiului, cu un vas de comerţ.

— De-am şti măcar ce fel de zgomote sunt astea care se aud de jur-împrejurul nostru! spuse ofiţerul secund, Brunn. Doctore, dumneata eşti doar şi zoolog, n-ai putea să ne spui dacă e vorba de animale ori altceva?

— Nu prea cunosc sunetele astea, răspunse Bertram, uneori îmi vine să cred c-ar fi papagali, alteori aş putea să jur că sunt oameni.

— Băştinaşii de pe aici glăsuiesc câte odată ca papagalii, îşi dădu cu părerea Petre. Aş îndrăzni să susţin chiar că suntem împresuraţi din ambele părţi de blestemaţii vânători de capete. Trebuie numai să ne ferim de securile lor, cu care obişnuiesc să despice oamenilor şira spinării, de la ceafă, în jos. Asta e sportul lor preferat. Aţi văzut doar cu toţii securea pe care am pus mina pe insula aia din Marea Sundei !

Într-adevăr, marinarii îşi aduceau aminte de securea ascuţită ca briciul cu coada de lemn lustruit, încrustat cu sidef. O lovitură dată cu această armă grozavă, şi nenorocitul nu mai are răgaz să scoată un geamăt.

— Astea-s prostii, Petre! spuse Rindow, supărat. De ce anume ţii cu tot dinadinsul să consideri întreprinderea noastră mai primejdioasă decât e în realitate. Fireşte, ştim cu toţii că nu e de glumit cu sălbaticii aceştia — dar nici cu noi nu prea e de şagă, mai ales când e vorba să-l salvăm pe scumpul nostru căpitan.

Cuvintele acestea avură darul să mai îmbărbăteze pe marinari care cam începuseră să-şi piardă curajul, când Petre vorbise despre arma grozavă a vânătorilor de capete.

Brunn intenţiona să repete şi el apelul făcut de Rindow, întărind curajul oamenilor, când micul convoi se opri brusc. Un luminiş se ivi în faţa celor din primele rânduri, şi zgomotele ciudate răsunau acum mai puternic şi mai desluşit de jur-împrejur.

În aceeaşi clipă, însă, amuţiră şi zgomotele misterioase, de parcă nici n-ar fi existat. Deodată se aşternu o linişte ciudată în desiş şi marinarii priviră nedumeriţi în dreapta şi în stânga, spre pereţii de verdeaţă în spatele cărora se ascundeau taine care puteau să-i coste viaţa.

După câteva clipe de aşteptare încordată, Rindow făcu alt semn cu mâna şi păşi mai departe, urmat de George.

Primul ofiţer scoase deodată o exclamaţie de scârbă şi se luă repede după un animal care apăruse înaintea lui, în iarba luminişului. George observase şi el o dihanie asemănătoare, şi sări înaintea ei, ca s-o gonească.

Dar guzganii aceştia — căci guzgani erau — care măsurau cel puţin o jumătate de metru, nu prea erau dispuşi să se lase goniţi. Dimpotrivă, se pregătiră imediat de contraatac. George încercă să sară în lături, scârbosul şobolan îl ajunse însă repede şi-şi înfipse dinţii în cizma stângă.

Cu toată pielea groasă a acesteia, ei pătrunseră până la picior şi-i făcură o rană dureroasă. În aceeaşi clipă, Rindow scoase şi dânsul un ţipăt de durere: celălalt guzgan îl atacase muşcându-l de gleznă.

Scârboasele animale se retraseră apoi, rămânând, totuşi, în poziţie de luptă şi privind cu ură la oamenii care cutezaseră să se măsoare cu ele.

Câteva împuşcături ar fi fost de ajuns pentru a-i răpune, dar asta ar fi făcut zgomot şi cu nici un chip nu trebuia atrasă atenţia vânătorilor de capete.

— Ptiu, drace! astea-s jivine primejdioase, spuse Rindow cu scârbă. George, hai să-ţi panseze doctorul rănile.

— N-avem timp de asta acum, răspunse tânărul. Trebuie să mergem înainte. Tata şi Sanja sunt în primejdie.

Mica trupă porni din nou la drum. Şi, ca şi cum ar fi fost un făcut, ciripitul şi zgomotele misterioase se auziră din nou în tufişuri. Doctorul Bertram clătină capul şi zise:

— Ciudat lucru. Aş putea jura că e chiar un stol de papagali care s-au luat după noi.

— Domnule Brunn, am văzut doi ochi de foc chiar acum în tufişul de colo, şopti unu din marinari, secundului.

— Să mergem repede înainte! porunci acesta. Primul ofiţer trebuie să ştie de ce-i vorba.

Vestea fu transmisă de-a lungul micului convoi. Dar înainte ca Rindow să poată lua vre-o hotărâre, George îl apucă de braţ şi arătă cu mâna spre un tufiş din dreapta luminişului.

— Colo jos, domnule Rindow, şopti el, agitat. Vezi ochii aceia de foc?

În întuneric, din spatele ramurilor dese, luceau două perechi de ochi. Apăreau nespus de misterioşi, cu deosebire în situaţia primejdioasă în care se aflau prietenii noştri.

— Or fi niscaiva animale, şopti doctorul Bertram. Ochii omeneşti nu lucesc în felul acesta.

— Atunci să ştiţi că sunt câinii vânătorilor de capete, îşi dădu cu părerea Petre. Din câte am auzit, javrele acestea ar fi pe jumătate sălbatice.

— S-o luăm înainte ! ordonă Rindow. Să nădăjduim că nu ne vor ataca. Dacă se va întâmpla totuşi, atunci va trebui să ne apărăm numai cu cuţitele.

Ordinul acesta fu trecut şi el din om în om şi marinarii scoaseră la iveală cuţitele lor de vânătoare. Rindow privi o clipă în juru-i, apoi păşi spre o deschizătură dintre tufişuri, la capătul luminişului. Această deschizătură se afla pe partea dreaptă şi era de presupus că de acolo ducea o potecă spre satul vânătorilor de capete.

Dar deodată, luciră iarăşi ochii verzi în imediata apropiere a deschizăturii şi primul ofiţer şovăi o clipă, înainte de a se hotărî să meargă înainte. În faţa lui se făcea o potecă îngustă, care părea să nu fi fost prea umblată, şi marinarii noştri se simţiră acum ceva mai în siguranţă. Aici nu puteau fi atacaţi prin surprindere.

De-abia păşiră însă cu toţii câţiva metri pe poteca îngustă şi tufişurile începură să foşnească de amândouă părţile. Făpturi micuţe, miţoase, se aruncară lacome asupra marinarilor. Erau, perfizii câini sălbatici ai băştinaşilor care duceau o existenţă mizerabilă, veşnic cu frica-n sân pentru viaţa lor. Petre povestise camarazilor săi că vânători de capete organizau uneori ospeţe, la care bărbaţii mâncau numai friptură de câine.

Câţiva marinari căpătară muşcături la picioare, dar nici unul nu se folosi de arme de foc. În schimb, cuţitele erau mânuite cu îndemânare şi câte una din jivine se prăbuşea rănită de moarte, pentru ca imediat să fie sfâşiată de tovarăşii ei.

Folosindu-se de faptul că animalele rămaseră in urmă ca să se ospăteze din leşurile tovarăşilor ucişi, mica trupă a vitejilor marinari porni înainte pe potecă, dar larma produsă de câini, scheunatul şi lătrăturile lor, trebuie să fi dat de veste băştinaşilor că se apropiau oameni străini pe poteca prea puţin folosită.

Marinarii îşi iuţiră paşii, şi în cele din urmă o luară chiar la fugă, dar căldura apăsătoare făcea ca sudoarea să curgă şiroaie de pe ei.

Poteca făcea acum o cotitură spre răsărit. Ducea din nou spre mare şi Rindow deduse din asta că vor da acum sau de

satul vânătorilor de capete, unde stăpânea Bati, sau de convoiul care trebuia s-aducă pe prizonier.

Perspectiva din urmă i-ar fi fost mai plăcută căci în sat erau, desigur, atât de mulţi sălbatici, încât eliberarea prizonierilor ar fi dus la lupte crâncene. Dacă, însă convoiul ar fi putut atacat în mijlocul desişului, pe poteca îngustă, ar fi fost mult mai lesne să pună pe goană şi să-i elibereze pe prizonieri.

Primul ofiţer fu străbătut de înfiorare, gândindu-se la ceea ce scria pe harta veche şi pe hârtiile găsite de George la cei doi sălbatici, (Vezi broşura 6).

Cufundat în gândurile sale el mergea în fruntea convoiului, când auzi deodată de ambele laturi ale potecii sunete ciudate.

De data aceasta sunetele erau mai lămurite, şi Rindow rămase locului imediat, făcând semn şi celorlalţi să se oprească. Marinarii strânseră cuţitele în mâini şi înălţară braţele, pentru a fi gata imediat să înfrunte un atac.

N-avură s-aştepte prea mult. Tufişurile începură să foşnească din nou apoi câinii sălbatici se năpustiră iarăşi asupra micii trupe.

De astă dată, însă, nici unul din marinari nu fu rănit. Cuţitele intrară imediat în funcţiune, animalele scăpate cu viaţă săriră speriate în lături, pentru a se arunca asupra celor ucise, fără să ţină seamă de larma înconjurătoare.

Îndrăzneţii marinari îşi dădură instinctiv seama că această larmă era produsă de vânătorii de capete, care asmuţeau câinii asupra lor. Dar de vreme ce insularii aveau atâta frică de dânşii, încât nu cutezau să-i atace făţiş, desigur că nu erau atât de primejdioşi precum se susţinea îndeobşte.

Rindow găsi pe dată cuvintele potrivite :

— Camarazi — spuse el — băştinaşii trebuie să ne fi observat chiar din clipa când am pus piciorul pe insulă. Până-acum n-au cutezat să ne atace, şi nici nu vor cuteza, dacă vom proceda cu energie şi-i vom elibera pe prizonieri. Scoateţi cuţitele şi revolverele de la brâu. Fiţi fără cruţare! Ca să ajungem la un rezultat, trebuie să fim fără milă!

Primul ofiţer porni din nou la drum, urmat de ceilalţi. Nu se mai simţeau înfricoşaţi de hăulelile care sporeau din ce în ce mai mult. Ştiau că vânătorii de capete îi urmăreau de aproape, dar mai ştiau în acelaşi timp că temuţii sălbatici nu cutezau să-i atace.

Până acum nu mai avuseseră de furcă cu asemenea duşmani, şi nu ştiau cât de vicleni erau insularii aceştia, care obişnuiau să dea atacul numai atunci când nu prezenta

nici un pericol pentru dânşii. Vânătorii de capete nu ştiau ce-i frica, moartea nu-i înspăimânta, dar erau prevăzători şi de aceea cu atât mai primejdioşi.

II
ÎN SATUL VÂNĂTORILOR DE CAPETE

POTECA DEVENI CEA MAI LARGA, şi se îmbucă deodată cu altă potecă, care părea să fie foarte umblată.

Rindow stătu să chibzuiască câteva clipe. Privi în amândouă părţile, apoi se hotărî să apuce drumul spre Nord-est. Trebuia s-ajungă curând la mare şi numai acolo putea fi satul tribului.

Ofiţerul secund, Brunn, care venea în urma celorlalţi, sentorcea adesea, dar nu zări nici urmă de sălbatic. Hăulelile amuţiră şi ele şi o tăcere adâncă plutea peste pădure.

— Li s-a făcut frică şi au rămas în urmă, zise în şoaptă un marinar.

Rindow confirmă vorbele sale, pentru a întări curajul oamenilor, dar doctorul Bertram se adresă lui George, care mergea înaintea lui :

— George, să fii cu cea mai mare băgare de seamă. Vânătorii de capete sunt mai primejdioşi decât bănuim noi.

Tânărul dădu din cap.

Singura grijă pe care o avea acum era să nu fie prea târziu; păşea grăbit, şi i-ar fi luat-o înainte chiar şi lui Rindow, dacă Petre, care venea după dânsul, nu l-ar fi reţinut cu forţa.

Şi poate că totuşi s-ar fi smuls din strânsoare, dacă poteca nu s-ar fi sfârşit în mod brusc.

În faţa lor era satul vânătorilor de capete, George rămase cam dezamăgit când văzu mizerabilele colibe de stuf care serveau insularilor drept locuinţe. Aşadar, aici îşi duceau traiul faimoşii vânători de capete despre care auzise atâtea lucruri fantastice!

Deodată, însă, răsări în faţa sa o casă mare, care-l uimi peste măsură. Avea o suprafaţă de cel puţin douăzeci de metri pătraţi, cu acoperişul înalt şi ascuţit. Marginile tălpoaielor erau sculptate şi vopsite în roşu şi negru, într-un chip sălbatic.

— Doctore, ce să-nsemne asta? întrebă el în şoaptă pe Bertram.

— Trebuie să fie o casă Kanu, răspunse medicul. După câte am auzit, fiecare sat al vânătorilor de capete are diferite case dintr-acestea, şi cea mai mare este clubul bărbaţilor. Dac-om avea timp, trebuie s-o cercetăm mai de aproape. Pe cât se vede nu e nimeni în sat.

Într-adevăr, o tăcere de mormânt domnea pretutindeni. Marinarii îşi aruncară privirile în fiecare colibă; nu se vedea decât pardoseala de lut, plină de murdărie, şi unelte primitive. Nici un obiect mai de seamă.

Petre istorisi că insularii dorm dezbrăcaţi pe pământul bordeielor. În aceste ţinuturi tropicale, n-aveau nevoie de paturi.

Unul din marinari privi într-o colibă mai mărişoară şi se dădu speriat înapoi; apoi îşi chemă în şoaptă tovarăşii, şi umil după altul se uitară înăuntru, înspăimântându-se la rândul lor.

În semi-întunericul care domnea în colibă, obiectele care atârnau de tavan făceau o impresie fantomatică. Se puteau vedea acolo numeroase capete omeneşti, meşteşugit uscate şi conservate, — capete de băştinaşi şi de europeni.

— Asta trebuie să fie coliba unui vrăjitor, spuse doctorul Bertram. «Dracul-dracilor», aşa îi spun consătenii săi. Fiecare trib are câţiva «draci» dintr-aceştia.

— După ce-l vom fi eliberat pe căpitan şi pe ceilalţi prizonieri, va trebui să încercăm să luăm cu noi capetele albilor, propuse Rindow. Vom face pentru ei un mormânt pe o insulă oarecare. M-ar mustra conştiinţa să-i las aici, în stăpânirea canibalilor.

— Cred că vom mai găsi şi alte capete în sat, îşi dădu cu părerea doctorul. Colecţia cea mai bogată o vom afla în casa regelui Bati, precum şi în celelalte case ale «dracilor». Dar înainte de toate trebuie să-i găsim pe prizonieri. Rindow, tare mă tem că vânătorii de capete i-au măcelărit în desiş.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse primul ofiţer. În cazul acesta nu ne mai rămâne alta de făcut, decât să ne luăm după ei. De-am avea numai pe cineva între noi care să cunoască cum stau lucrurile pe aici !

Marinarii luară la rând colibele, dar nu găsiră nici urmă de fiinţă omenească, în ele.

— Ar fi trebuit să ne uităm în Kanu-ul cel mare. Auzisem cândva că prizonierii sunt ţinuţi acolo, când sunt hărăziţi pentru vreun praznic mare. Dar slabă nădejde ca să-i mai

găsim în sat; ar trebui, poate, să-i căutăm în desiş, zise Bertram.

— Domnule doctor, interveni Petre, mie îmi povestea odată un timonier de pe un vapor, care venea pe-aici să recruteze muncitori pentru plantaţii, că şefii de triburi din insula Malaita sunt ai dracului de vicleni şi prevăzători. Cică ăştia ar avea în interiorul insulelor, la marginile locuinţelor, locuri întărite unde se retrag atunci când se află în primejdie. Se prea poate ca bunul nostru căpitan să fi fost dus acolo, împreună cu ceilalţi prizonieri.

— După ce vom fi cercetat cu amănunţime tot satul, spuse Rindow, v-a trebui să căutăm drumul pe care ar fi putut să-l ia. Atât de bine n-or fi ei în stare să facă să dispară urmele, mai ales că duc şi prizonieri cu dânşii. Înainte, deci! Să privim niţeluş în Kanu-ul cel mare. Sunt curios să ştiu ce-or vedea acolo.

Mica trupă se apropie cu băgare de seamă de casa cu pricina, care făcea o impresie sinistră chiar pe dinafară.

Păşiră înăuntru şi rămaseră locului. Văzură acolo Kanu-uri lungi, subţirele — «Kanu-uri de război»- după cum îi lămuri doctorul Bertram, în şoaptă. Prorele lor încovoiate aminteau de gondolele veneţiene şi erau împodobite cu încrustaţii de sidef cu desene primitive.

De tavan atârnau capete de duşmani ucişi precum şi trupuri mumificate. Doctorul Bertram explică în şoaptă celorlalţi că acestea din urmă aparţin strămoşilor căpeteniei, a «Regelui Bati», cum îl botezaseră.

Prietenii noştri descoperiră şi de astă dată, printre trofeele înfiorătoare, capete de europeni.

— Ptiu, drace! făcu Rindow. Asta e o adevărată casă a morţi. Miroase chiar a stârv. Sst! Ce-a fost asta?

Un sunet slab răsună în casa întunecoasă. Toţi îşi încordară auzul, sunetul se repetă foarte lămurit.

— E un geamăt omenesc! spuse George, N-or fi oare prizonierii printre Kanu-uri ?

Marinarii se împrăştiară în toate părţile şi peste câteva minute se auziră exclamaţii de triumf, căci dăduseră peste câţiva indieni care zăceau la pământ, legaţi şi cu căluşe în gură.

— Ura! Uite-l şi pe căpitanul nostru! se auzi deodată glasul unui marinar.

George se năpusti cu iuţeala fulgerului spre cel care strigase, dar se poticni de o bârnă şi în cădere se izbi cu capul de prora ascuţită a unui Kanu.

Cercuri de foc începură să i se rotească pe dinaintea ochilor, auzi un ţipăt sălbatic, apoi înjurăturile înăbuşite ale tovarăşilor săi, câteva împuşcături — şi îşi pierdu cunoştinţa.

Vânătorii de capete îi păcăliseră pe bieţii marinari. Când aceştia se răspândiseră şi se aplecară asupra prizonierilor care zăceau împrăştiaţi printre bărci, din interiorul acestora se ridicară deodată făpturi negre, în pielea goală.

Numai trei marinari — printre care şi Petre — izbutiră să se folosească de arme, dar apoi fură şi ei doborâţi cu beţe de bambus, şi cu o îndemânare extraordinară legaţi cu funii împletite din fibre de cocos, chiar înainte de a fi apucat să se dezmeticească.

În strigăte de triumf şi răcnete sălbatice, vânătorii de capete târâră pe prizonieri afară, pe locul din faţa casei. Căpitanul Farrow, prinţul Ghasna şi indienii acestuia avură aceeaşi soartă. Fură aşezaţi la rând, unul lângă altul, apoi un băştinaş bătrân şi slab păşi în faţa lor.

Sălbaticii se liniştiră. Bătrânul era Bati, căpetenia tribului. Privi timp îndelungat spre prizonieri, apoi dădu o poruncă scurtă.

Războinicii se puseră îndată pe lucru şi scoaseră căluşurile prizonierilor. Dar mâinile şi picioarele le rămaseră legate, aşa cum fuseseră aduşi pe bordul corăbiei negre.

Bătrânul şef aşteptă liniştit până se termină lucrul, apoi ridică braţul şi ţinu o cuvântare. Vorbea în englezeasca stâlcită care fusese introdusă în imperiul insular de neguţătorii albi. Era un jargon pe care marinarii îl pricepeau foarte bine.

Bati începu prin a lăuda tribul său viteaz, care devenise atât de mare şi puternic, încât toate celelalte triburi ale Malaitei se temeau de el. Apoi scoase în evidenţă că numai strămoşii săi — ale căror trupuri mumificate atârnau de tavanul casei sale — făcuseră tribul mare, şi stărui cu deosebire asupra faptului că sub domnia sa ajunsese în culmea înfloririi.

După o scurtă pauză de efect, în timpul căreia războinicii aplaudară cu însufleţire, bătrânul spuse mai departe că tribul devenise îndeajuns de puternic sub conducerea sa înţeleaptă, pentru a putea pune la respect pe nepoftiţii albi, care veniseră în număr mare şi înarmaţi până-n dinţi. Spunând acestea, arătă spre grupul marinarilor şi Rindow simţi un fel de ruşine, că sălbaticii izbutiseră, într-adevăr, să-i biruiască.

Apoi Bati, continuându-şi discursul, spuse că peste două zile va avea loc o serbare, urmată de un praznic; la această serbare urma să se servească — de obicei — carne de câine. Dar, de data aceasta ţinea să fie înlocuiţi câinii prin numeroşii prizonieri pe care îi avea în mână, dând astfel o strălucire cu totul deosebită ospăţului.

Perspectiva aceasta nu prea încânta pe prizonieri, căci ştiau prea bine că insularii nu cunosc nici un fel de cruţare. Carnea lor era destinată oalelor de fiertură, şi capetele, bine afumate, vor împodobi colibele căpeteniilor şi ale sfetnicilor acestora.

Cu groază, George ascultă şi el partea aceasta a cuvântării. Avusese mare noroc băiatul, căci atunci când îşi pierduse cunoştinţa în cădere, se rostogolise până la un Kanu şi nu fusese observat de sălbatici, când aceştia se năpustiseră asupra lui Rindow şi oamenilor săi.

Deşteptându-se apoi din leşin, rămase buimăcit câteva clipe, apoi îşi dădu seama cu spaimă că se afla în casa sinistră şi simţi în mod instinctiv să trebuie să se fi petrecut ceva grozav.

Auzi glasul vorbitorului de afară şi începu să se târască cu băgare de seamă până spre ieşire, de unde putea să vadă ce se petrece dincolo.

Se stăpâni cu toată energia ca să nu se năpustească afară, când îl zări pe tatăl său, apoi pe prinţul Ghasna şi pe ceilalţi tovarăşi.

Din cuvântarea căpeteniei tribului află că toţi urmau să fie ucişi şi se cutremură de groază când Bati spuse că prizonierii trebuiau să rămână, până în ziua serbării, afară la soare, pentru ca să le devină mai fragedă carnea.

Dar odată cu groaza care-l cuprinse la auzul acestor cuvinte, se trezi într-unsul o bucurie tainică. Poate că izbutea în timpul nopţii să elibereze pe prizonieri!

Deodată, însă, se simţi iarăşi străbătut de o spaimă de moarte: de-abia acum observă lipsa Sanjei, a aceleia pe care o iubea în taină fusese oare ucisă de sălbatici?

Era cât p-aci să făptuiască o nechibzuinţă, dar îşi aduse aminte la vreme că pe insulă se mai afla prizonieră încă o fată tânără. Jeanette Roule, care era, de fapt, cauza indirectă a nenorocirii atâtor oameni.

George rămase nemişcat pe loc. Stătea pitulat lângă unul din Kanu-uri, stăpânit de teama să nu dea peste dânsul vreun sălbatic.

Aşteptarea sa plină de răbdare fu răsplătită în curând. Un european veni în grabă din tufiş, rupse rândurile vânătorilor

de capete şi se apropie de «Regele Bati».

Era un bărbat cu faţa arsă de soare, al cărui păr creţ, negru, cu reflexe albăstrii, trăda că este de la Sud. Începu cu o înjurătură franţuzească, apoi o dădu pe jargonul englezesc care se vorbea pe aici şi se adresă pe ton semeţ căpeteniei:

— Unde a rămas căpitanul, unde este fata ?

Bati îl învrednici numai cu o privire fugară, îşi sfârşi în linişte cuvântarea, şi de-abia când europeanul — care nu era altul decât «Gaston», care făcea pe curierul căpitanului Henry — duse mâna la revolver spuse :

— Căpitan plecat. Luat la dânsul fata. Unul din războinici săi îi şopti la ureche câteva vorbe, după care Bati adăugă :

— Căpitan avut la el încă altă fată.

George văzu lămurit că figura europeanului se înroşi, cu toată culoarea ei închisă. Se vede treaba că Henry îi jucase o festă, căci se întoarse repede şi măsură cu o privire pe insulari.

Aceştia făcură mutre nevinovate şi se uitară numai la căpetenia lor, ceea ce-i făcu pe european să se liniştească. El nu văzuse că în vreme ce se întorcea, bătrânul Bati ridicase mâna.

— În cazul acesta, căpitanul se va reîntoarce curând, spuse el într-o doară, observându-l pătrunzător pe şef. Atunci voi pleca cu el.

Bati izbucni în râs. Chipul său brăzdat de zbârcituri strălucea de o bucurie drăcească şi zise :

— Căpitan nu se mai întoarce.

— În cazul acesta, plec cu primul vapor de comerţ, spuse Gaston liniştit.

Bătrânul râse din nou şi în aceeaşi clipă căpitanul Farrow şi câţiva marinari strigară.

— Atenţiune, în spatele d-tale !

În spatele lui Gaston se furişase un vânător de capete, ţinând în amândouă mâinile câte una din securile grozave cu care sălbaticii aceştia obişnuiesc să-şi ucidă victimele. Se pregătea să lovească, dar Gaston, prevenit de strigătul căpitanului Farrow, se întoarse repede, îşi scoase cu iuţeala fulgerului revolverul din buzunar şi înainte ca mizerabilul să se poată da în lături, glontele îi găuri ţeasta.

Gaston se întoarse din nou. Acum îşi dădea seama că era condamnat să moară aici şi într-unsul se trezise curajul disperării.

Aşa a fost scris să fie, căci un al doilea glonte pornit din revolverul lui Gaston, îl nimeri pe Bati în frunte şi-i nărui

pentru vecii-vecilor visurile de mărire şi glorie.

Francezul mai avu răgazul să descarce încă două gloanţe care nu-şi greşiră ţinta, apoi fu împresurat de vânătorii de capete, un cuţit cât toate zilele fulgeră în aer şi nenorocitul azvârlit de soartă prin locurile acestea, se prăbuşi fără să scoată un geamăt.

III
UN ATAC NEAŞTEPTAT

CU RESPIRAŢIA TĂIATĂ, George privi la scena aceasta grozavă. Pentru dânsul era prea târziu să se dea înapoi, căci asta ar fi atras asupră-i atenţia unui băştinaş bătrân care se îndrepta tocmai spre casa în care se afla el. Aşa că rămase nemişcat la locul său, ţinându-şi răsuflarea când vânătorul de capete intră înăuntru şi trecu pe lângă el.

George privi din nou afară, pe locul liber dinaintea casei. Tânărul care-l omorâse pe francez, stătea acum în faţa cadavrului bătrânului şef. Îşi aruncă privirea asupra europeanului neînsufleţit şi un zâmbet ciudat se întipări pe chipul său energic. Un zâmbet care trăda mulţumire şi triumf.

Apoi îşi înălţă capul, se întoarse spre vânătorii de capete şi le adresă câteva cuvinte, care fură întâmpinate cu aplauze însufleţite şi exclamaţii de bucurie.

Tânărul sălbatic se întoarse iar şi-şi aţinti privirile străpungătoare asupra prizonierilor.

— Tatăl meu, Bati, s-a dus la strămoşii săi — spuse el în englezească pocită, — şi în curând va atârna alături de ei, sub acoperământul acestei case. Baro este acum căpetenia puternicului trib, şi el va asculta de cuvintele tatălui său. Peste două zile veţi fi jertfiţi pentru praznicul nostru; până atunci veţi rămâne aici la soare.

Făcu un gest sfidător cu mâna înspre cei hărăziţi morţii, se întoarse din nou spre supuşii săi şi le ţinu o lungă cuvântare. Probabil că le expunea programul său de domnie, cum se fac, de obicei în asemenea împrejurări.

George se târî încetişor îndărăt, până nu mai putu fi văzut de cei de-afară, apoi se ridică şi privi cu atenţie peste marginea Kanu-ului, căutând să-l descopere pe bătrânul care trecuse pe lângă el. Dar nu-l zări.

Tânărul se întoarse iarăşi la postul său de observaţie şi privi afară. Noul şef al tribului se îndrepta acum spre o colibă înaltă, însoţit de câţiva bătrâni care păreau să fie înalţi demnitari ai tribului.

O mulţime de femei şi copii se iviră dintre colibe îndreptându-se spre locul unde erau adunaţi ceilalţi.

Femeile şi copiii începură să-i batjocorească pe nefericiţii prizonieri, fără ca vreunul din războinici să-i împiedice. Pe George îl cuprinse atunci o furie grozavă şi fu cât pe ce să înfăptuiască o nechibzuinţă, trăgând asupra lor.

Dar când tocmai ridicase revolverul, se întâmplă ceva la care nu s-ar fi aşteptat nici viteazul şi prevăzătorul trib al vânătorilor de capete. Un adevărat nor de săgeţi se abătu deodată din desiş sau dintre colibele de stuf.

Morţi şi răniţi, bărbaţi, femei şi copii se prăbuşiră la pământ. Cu urlete sălbatice, năvăliră apoi indivizi negri, goi, şi se aruncară asupra locuitorilor satului, cu cuţitele ridicate.

Ce se întâmplase? Explicaţia e simplă: un alt trib atacase prin surprindere pe acesta de aici şi acum se încinse o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Pentru moment, George nu ştia ce să facă; nu cuteza să iasă afară şi să-i elibereze pe prizonieri, căci în jurul lor se dădea înverşunata luptă.

Dar dacă vor ieşi învingători cei din tribul străin, exista primejdie ca, în beţia biruinţei, să ucidă pe loc pe nefericiţii captivi, pe câtă vreme căpetenia cea nouă le acordase un răgaz de două zile.

George auzi îndărătul său un zgomot uşor, se întinse repede la pământ şi se lipi de Kanu-ul lângă care stătea. Era bătrânul vânător de capete, care trecuse în grabă de cealaltă parte a bărcii, pentru a lua parte şi el la lupta care avea loc afară. Nu ajunse însă departe; un tânăr din tribul duşman se ivi îndărătul lui, ridică securea şi în clipa următoare bătrânul zăcea în ţărână.

Lui George începu să-i fie teamă că învingătorii vor pătrunde şi în casa unde se afla el, îl vor găsi şi îl vor ucide. Dar presupunând chiar că vor cruţa pe prizonieri şi pe el împreună cu ei pentru a-i lua în satul lor, tot erau pierduţi. Trebuia deci, să rămână liber, cu orice preţ.

Când văzu acum că tânărul şef al tribului, care luptase ca un turbat, căzu şi el sub lovitura temutei securi, ştiu bine că cei din Malaita vor fi învinşi.

Se târî repede până la capătul celălalt al casei şi-şi făcu loc afară prin peretele de stuf. Ajunse într-un mic luminiş, la

marginea căruia începea o pădure deasă. Cu sărituri repezi, George dispăru printre copaci.

Vuietul luptei devenea din ce în ce mai slab. Mai rămăseseră prea puţini din locatarii satului atacat. În curând, ultimul va fi ucis sau luat prizonier. Şi gândindu-se la asta, George fu cuprins de o îngrijorare fără margini pentru soarta prizonierilor.

În cele din urmă, teama de soarta acestora şi grija pentru tatăl său învinseră. Dacă nu-i putea salva, cel puţin să moară împreună cu dânşii, sau să trimită înainte pe lumea cealaltă cât mai mulţi vânători de capete.

Părăsi ascunzătoarea, se furişă înapoi şi se târî în casa de unde plecase. Cu băgare de seamă îşi căută un loc potrivit de unde să poată privi spre câmpul de luptă. Măcelul încetase, căci locuitorii satului fuseseră înfrânţi definitiv.

George văzu că năvălitorii erau mai mărunţi decât învinşii, — în schimb păreau mai vânjoşi.

George îşi scosese amândouă revolverele şi aşteptă încordat şi cu sânge rece desfăşurarea evenimentelor. Recunoscu acum şi pe căpetenia tribului străin. Era mai mic de statură decât supuşii săi, dar părea mai inteligent şi mai energic decât ei. Păşea domol printre şirurile de morţi şi răniţi, privea cercetător pe fiecare rănit în parte, apoi spunea doar un cuvânt războinicilor care îl urmau şi rănitul era sau legat sau — George se cutremura de groază — era scăpat de chinuri cu o lovitură de cuţit.

Deodată se opri în faţa prizonierilor albi şi a indienilor. Pe chipul său se oglindi o bucurie mare... şi George ridică încetişor revolverele. Dar când auzi primele cuvinte pe care le adresă prizonierilor, el lăsă mâinile jos. Căpetenia victorioasă începu în jargonul englezesc :

— Aro ştia că va găsi mulţi bărbaţi albi care vor servi războinicilor săi drept hrană, la ospăţul cel mare care va avea loc peste două zile. Aro ştia că în curând, capetele lor îi vor împodobi coliba.

George pricepu acum că prizonierii vor fi târâţi de învingători în satul lor şi că se vor bucura şi acolo de un răgaz de două zile, înainte de moarte.

Trebuia să găsească acum un mijloc să se pună în siguranţă şi se târî cu băgare de scamă îndărăt în semiîntunericul ocrotitor al casei cu Kanu-uri. În timpul acesta continua să asculte cu încordare la ceea ce spunea Aro. Şi află că şeful tribului observase de ani de zile sosirile de prizonieri aduşi de corabia neagră, dar de-abia astăzi socotise că a venit timpul pentru atac, după ce spionii săi îi

anunţaseră sosirea corăbiei cât şi-a submarinului care o urmărea. Îşi zise că se va produce probabil o luptă între cele două vase şi îşi puse în gând să se folosească de faptul acesta, dând năvală în sat.

Atâta mai auzi doar George din cuvântarea victoriosului şef, apoi se furişă din nou prin spărtura din peretele de stuf, străbătu în goană luminişul, după ce se încredinţa mai întâi că nici un băştinaş nu se află prin apropiere.

Se pregătea tocmai să se caţere într-unul din arborii uriaşi, dar se răzgândi brusc, spunându-şi că de la înălţimea aceea nu va putea vedea atât de uşor ce drum apucă tribul victorios cu prizonierii.

Stătea încă nehotărât şi chibzuia, când auzi deodată zgomote, ce veneau dinspre sat: ţipete, chemări poruncitoare ale căpeteniei.

Apoi o larmă confuză. Împins de curiozitate, el se furişă până la marginea pădurii de unde putea să vadă ce se petrece pe locul liber din faţa casei cu Kanu-uri. De unde se afla acum, privirea lui ajungea până la mare şi într-o clipă îşi dădu seama de cauza gălăgiei: la vreo doi kilometri depărtare de insulă îşi făcuse apariţia un vapor de război, care se apropia cu mare viteză.

În primul moment, George se bucură de evenimentul acesta, spunându-şi că salvatorii neaşteptaţi vor încheia repede socotelile cu toate triburile insulei. Dar apoi îşi mai spuse că vasul care venea nu putea să fie decât englezesc, şi englezii nu-i vor elibera pe căpitanul Farrow şi pe prinţul Ghasna, — prizonierii şi-ar fi schimbat numai stăpânul.

Tânărul văzu pe câţiva din învingători ducând în grabă de acolo prizonierii, în vreme ce alţii încărcau în spinare trofeele sinistre, capetele învinşilor — îndreptându-se cu toţii spre un loc ce nu era departe de postul de observaţie unde se afla dânsul.

Acum putea cuteza să se furişeze până-n locul acela, căci în fuga lor vânătorii de capete nu-l vor băga de seamă. Se strecură binişor printre copaci şi printr-o spărtură a peretelui de verdeaţă, zări valul fugarilor.

Convoiul dispăru în semiîntunericul pădurii dese. O linişte sinistră se făcu în jurul lui George, care tot chibzuia ce să facă.

Dar în aceeaşi clipă auzi dinspre mare bubuitul tunului, apoi ghiulele se sparseră în mijlocul satului. Îşi dădu imediat seama că-l aşteaptă moartea, dacă mai stă pe gânduri.

A doua ghiulea şuieră prin văzduh şi se sparse în apropiere, dar el şi ajunse pe potecă, şi o luă grăbit înainte. N-avea să se teamă acum c-ar putea cădea în ghearele vreunui sălbatic, căci ghiulele îi sileau pe vânătorii de capete să fugă cât îi ţineau picioarele. Englezii trăgeau acum în pădure, spunându-şi desigur, că locuitorii satului vor apuca drumul acesta. Şi George se văzu şi el silit să alerge pentru a-şi salva propria lui viaţă.

Încă o ghiulea se sparse aproape de el, culcând la pământ câţiva copaci, apoi englezii părură să se fi răzgândit, şi nu mai traseră decât asupra satului. George îşi încetini fuga. Trebuia să fie aproape de vânătorii de capete, care nu putuseră alerga prea repede cu prizonierii lor în spinare.

Cu pumnalul în mână mergea pe lângă copaci privind cu atenţie, când Ia dreapta, când la stânga. Poteca ducea spre Nord-vest, aşa dar satul vânătorilor de capete trebuia să se afle în interiorul insulei, undeva în munţi.

La o cotitură George se trezi faţă în faţă cu un sălbatec. Cei doi se priviră înspăimântaţi.

IV
O RECUNOAŞTERE PRIMEJDIOASĂ

NICI O CLIPĂ NU ŢINU UIMIREA CELOR DOI, — apoi sălbaticul ridică securea grozavă.

Dar oricât ar fi fost de repede mişcarea, George i-o luă totuşi înainte.

Cu o repeziciune şi o putere pe care ţi-o dă numai disperarea, George se repezi cu pumnalul spre duşmanul său.

Un horcăit înfiorător şi nefericitul se prăbuşi în ţarină.

Apoi George o porni repede de-a lungul potecii. În spatele său, dinspre sat, se auzeau împuşcături repetate. Ce să fi însemnat asta, habar n-avea, căci locuitorii satului erau unii morţi iar alţii luaţi prizonieri de către învingător.

El nu ştia că o echipă de marinari de pe crucişătorul englez împuşca porcii care mişunau printre colibele de stuf: acesta era procedeul obişnuit, când un sat al vânătorilor de capete urma să fie pedepsit, dintr-un motiv oarecare.

George rămase locului şi ascultă, căutând s-audă dacă împuşcăturile se apropie.

Când fu încredinţat că englezii au rămas pe ţărm, îşi urmă drumul înainte şi ajunse deodată într-un luminiş mare, de

unde porneau o mulţime de poteci în toate direcţiile.

Se opri locului câtva timp, apoi se dădu câţiva paşi înapoi în desiş, căci îşi spunea că aici vor fi pus sălbaticii de pază pe vreunul de-ai lor şi sentinela aceasta l-ar putea zări de cum va străbate luminişul.

Tot chibzuind, George se lipi de o tufă deasă printre ramurile căreia putea cuprinde cu privirea luminişul, fără să fie zărit. Îşi frământa creierul în căutarea unei ieşiri, căci nu trebuia să şovăie mult, pentru a nu pierde urma acelora pe care îi urmărea. Un sentiment nelămurit îl sfătuia să nu părăsească poteca pentru a intra in luminiş.

Trebuia să găsească vreo viclenie prin care să-l facă pe omul de pază să-şi trădeze locul unde se află. Fără să vrea, vârâse mâna stângă printre crengile tufişului şi tot pipăind la întâmplare dădu peste o grămadă de fructe, asemănătoare nucilor. Şi atunci îi veni ceva în gând: rupse ca la vreun pumn din aceste nuci şi începu să le arunce repede în desişul din faţa locului unde se afla. Se aplecă, pe urmă, în aşa fel ca să poată cuprinde cu privirea luminişul. Tactica lui fu încununată de succes.

Ca ieşit din pământ, uri sălbatic în pielea goală se ivi în luminiş. Purta numai un şorţ din fibre de nuci de cocos în jurul şoldurilor, în care era înfipt un cuţit cât toate zilele, şi cu amândouă mâinile ţinea securea grozavă.

Rămase nemişcat ca o statuie, ciuli urechile apoi îşi roti ochii în toate părţile. George îşi oprise răsuflarea şi chibzui acum să-l facă nevătămător pe războinicul acesta sălbatic care era, desigur, cu mult mai puternic decât dânsul.

Zadarnic se frământa George, gândul salvator nu vroia să vie şi atâta vreme cât sălbaticul stătea în luminiş, nu putea întreprinde nimic. Tot ce-i rămânea de făcut, era să observe pe care potecă dispare sălbatecul, apoi să se ia după dânsul şi să-l răpună pe la spate.

Probabil că sălbaticul se încredinţase acum că nu-l ameninţă nici o primejdie apropiată, şi că auzul îi fusese înşelat doar de nişte zgomote de animale, căci coti la stânga şi păşi spre o potecă ce ducea spre Nord-vest.

Ce era de făcut? George îşi spuse că nu-i rămânea altceva decât să se ia pe furiş după sălbatic, doborându-l la repezeală. Vânătorul de capete se afla acum la doi paşi numai de poteca pe care vroia s-apuce şi George se pregătea să-l urmeze, — când interveni ceva care-l scoase pe tânăr din încurcătură.

Când sălbaticul se afla între cele două tufişuri care mărgineau de o parte şi de alta poteca, crengile tufişului din

dreapta se desfăcură brusc, omul ridică repede securea, dar totuşi nu destul de repede.

Se prăbuşi mototol, fără să scoată un geamăt. Un vânător din vreun trib duşman înlăturase piedeca din calea lui George şi cu o lovitură sigură despică în două trupul sentinelei.

Oricât ar fi fost de mulţumit tânărul, de ajutorul venit la timp, se simţi, totuşi, cutremurat de groază când văzu cum străinul reteză din câteva tăieturi capul-trofeu al victimei sale, şi dispare din nou în tufişul de unde venise.

Cutremurându-se de groază, îşi întoarse repede privirea de la tabloul înfiorător din faţa lui, şi examina tufişul în care dispăruse străinul, dar nu putu observa nici cea mai mică mişcare printre ramuri.

Şi atunci hotărî să iasă în luminiş. Cu pumnalul în mână, gata să lovească, o luă încet înainte, fără să piardă o clipă din ochi tufişul. Şi când ajunse în imediata apropiere a acestuia, scrută cercetător ramurile, ascultă cu încordare, — nu observă însă nimic suspect. Vină torul străin o ştersese repede cu prada sa. Se temea poate să nu fie urmărit de tovarăşii celui ucis.

George porni repede la drum, ca să recâştige timpul pierdut.

Poteca urca din ce în ce mai mult şi pământul negru era amestecat cu pietre, ceea ce însemna că duce în munţii care se ridicau în interiorul insulei. Acolo trebuia să fie satul tribului victorios şi George se gândi cu tristeţe că eliberarea prizonierilor devenea astfel şi mai grea.

Cu forţa nu era nimic de făcut, căci fireşte că satele din munţi erau bine apărate.

Tânărul îşi încetini acum paşii, spunându-şi că ceilalţi îşi vor fi încetinit şi dânşii mersul deoarece căpetenia se simţea apărată de posturile pe care le pusese din loc în loc. George dădu în curând peste bananieri şi alţi arbori sădiţi de mâna omenească, şi deduse din faptul acesta că se afla în apropierea satului vânătorilor de capete.

Şi aici trebuiau să fie santinele; după câteva clipe de chibzuială, George părăsi poteca şi se furişă fără zgomot printre tufişurile apropiate.

Din depărtare se auzi deodată lătrat de câini. George îşi spuse că acum ar fi cel mai bun prilej să se furişeze, căci câinii erau desigur, ocupaţi să-i salute în felul lor pe războinicii care se întorceau cu prizonierii. Şi apoi larma pe care o făceau animalele era atât de mare, încât santinele eventuale probabil că nu vor băga de seamă apropierea sa.

Deodată, însă, auzi un murmur de apă; probabil că prin apropiere cobora din munţi un pârâiaş. Aceasta era un avantaj mare pentru dânsul, căci putea să urce prin albia apei, fără să lase urme pentru câini, iar pe de altă parte susurul apei va înăbuşi zgomotul paşilor săi.

George apucă repede la dreapta, se furişă printre tufe dese şi ajunse la pârâiaşul pe care-l bănuise. Fără să stea mult pe gânduri intră în apa care-i ajunse până la genunchi si se ţinu pe lingă tufişurile care mărgineau malurile.

Lătratul câinilor devenea tot mai puternic. Tânărul auzi lămurit glasurile cu intonaţie ciudată ale vânătorilor de capete; urâtă de orice precauţie şi păşi mai repede, — ţinutul începu să se lumineze înaintea lui, razele soarelui străbătură prin frunzişul des şi după ce trecu de o tufă înaltă, se opri speriat în loc.

În faţa lui era satul vânătorilor de capete, aşezat pe un platou foarte lat, pe a cărui margine de Nord se ridicau pereţi înalţi de stâncă.

George, care se retrăsese iarăşi sub ocrotirea tufişului, nu putu să vadă prea mult. Puţinele colibe ale satului erau lipsite de viaţă. Toţi locuitorii păreau a se fi adunat în mijlocul satului; privind mai atent peste vârfurile copacilor, George văzu acoperişul unei case cu o zugrăveală bizară.

Asta ora în mod sigur «clubul» tribului, şi tânărul îşi spuse că prizonierii vor fi aşezaţi in faţa acestei case să se prăjească la soare şi expuşi batjocurii femeilor şi copiilor învingătorilor.

Ce să facă acum?

Tânărul luă brusc o hotărâre energică: o să pătrundă singur în satul vânătorilor de capete fie ce-o fi. Pentru asta nu trebuia să aştepte întunericul nopţii, deşi mai erau cel mult două ceasuri până atunci, — căci nu era de ajuns să se încredinţeze numai unde fuseseră duşi prizonierii ci, dacă era cu putinţă, să vadă şi unde rămăseseră armele lor.

Ceea ce îl îngrijora erau numai câinii. Cum să înşele mirosul acestora? Şi apoi, îmbrăcămintea sa de culoare deschisă nu-l va trăda în mijlocul sălbaticilor goi, cu pielea neagră? Desigur, — pentru a împiedica aceasta trebuia să se asemene şi el cu el.

Îi veni un gând salvator. Pământul din pădure era negru şi umed. Ce-ar fi să-şi frece stofa hainelor, faţa şi mâinile cu pământ dintr-acesta? Da, aşa va face. Şi fără să mai stea o clipă pe gânduri se furişă îndărăt în pădure, ca să aducă la îndeplinire planul.

V
EROISMUL LUI GEORGE

PESTE CÂTEVA MINUNTE se afla într-un luminiş în care creşteau buruieni cu nemiluita. Tânărul se lăsă în genunchi şi smulse din pământ câteva din ele.

După cum presupusese, pământul dedesubtul lor era negru şi umed. Dar mai făcu o descoperire, care-l umplu de bucurie.

Fără să vrea, strivise între degete câteva buruieni şi simţi un miros tare, ca de mentă. Instinctiv, se aruncă la pământ şi se tăvăli printre plante. Mirosul acesta puternic avea să-i sperie pe câini, îndepărtându-i de el. Şi când hainele îi vor fi negre, animalele nici nu vor cuteza să se apropie.

Peste câteva minute îmbrăcămintea fu complet îmbibată de sucul plantelor şi George nădăjduia că mirosul va ţine până va fi izbutit să-i elibereze pe prizonieri. Îşi scoase apoi hainele şi începu să le frece de zor cu pământul negru. Acesta era atât de gras încât vopsea de minune, şi stofa albă deveni în curând neagră ca smoala.

Se îmbrăcă repede, apoi îşi frecă faţa şi mâinile cu pământ. Făcuse totul pentru a-şi asigura succesul şi nu-i mai rămânea decât să ajungă neobservat în sat.

Pentru moment, primejdia cea mare o constituiau paznicii de la marginea satului. Dar trebuia să încerce totul. Se întoarse la pârâiaş şi merse prin apă până la tufa sub ocrotirea căreia cercetă din nou satul.

Hohotele de râs şi chiote veneau dintr-acolo. Se vede că vreun sălbatic iscodise vreo tortură deosebită pentru prizonieri.

Cu o hotărâre repede George păşi spre platoul liber şi o luă spre copacii şi tufele care mărgineau satul. În mâna dreaptă avea pumnalul, iar cu stânga ţinea strâns patul revolverul. Trebuia să fie fără cruţare, dacă nu izbutea s-ajungă neobservat în sat.

Inima-i bătea să-i spargă pieptul când ajunse în faţa tufişelor, de trecerea cărora depindea, desigur, salvarea prizonierilor şi a sa proprie.

În faţa unei tufe mari de la marginea apei, George se opri. Acum e acum! Îşi stăpâni bătăile inimii şi cu respiraţia oprită ascultă să prindă cel mai uşor zgomot.

Nimic nu se mişca în jurul său, numai dinspre sat se auzea iarăşi râsul acela satanic. Momentul era potrivit. El îşi încovoie puţin trupul, strânse mai tare armele şi se furişă înainte. Ajunse la marginea tufei.

Spre nespusa-i bucurie, nu zări pe nimeni, începutul era făcut, deci. Se luă după sunetele ce veneau din casa unde se adunase întreg satul.

Peste puţin, George văzu printre tufe spatele casei.

Trebuia să găsească o ascunzătoare bună de unde să poată observa tot ce se petrece. Examina gânditor casa cea mare şi privirea sa se opri la streaşină acoperişului. Planul lui era gata.

Se furişă repede spre casă şi se uită printr-o deschizătură. Încăperea era goală. În satul de pe ţărmul mării, casele mari sunt destinate pentru adăpostirea Kanu-urilor; aici, însă ele serveau numai ca locuri de adunare.

Dar şi aici — ca şi dincolo — atârnau la grinzile tavanului capete omeneşti şi trupurile mumificate ale fostelor căpetenii.

George lărgi încetinel una din deschizăturile făcute în stuf, până izbuti să se furişeze înăuntru. Potrivi totul la loc, ca nu cumva să bage de seamă cineva. Apoi se caţără binişor pe peretele din spate al casei, până ajunse la grădina care unea cele două capete ale ei. Atârnat de aceasta izbuti s-ajungă în partea din faţă şi sprijinindu-şi picioarele pe o bârnă pusă de-a curmezişul dădu puţin la o parte stuful scoase capul afară prin acoperiş şi privi atent pe locul liber din faţa casei.

Prizonierii erau toţi acolo, liniştiţi, în bătaia soarelui dogoritor. În puţin timp de când se aflau aici trebuie să fi suferit totuşi mult, şi George se gândi cu groază la chinurile ce aveau să le mai îndure în zilele următoare.

Privirea tânărului căzu apoi asupra locuitorilor satului. Bărbaţi şi femei stăteau laolaltă, privind la lupta înverşunată dintre două femei goale care îşi puneau la contribuţie pumnii, picioarele şi unghiile ascuţite.

Tot satul izbucnea în hohote sălbatice de râs, când una din adversare izbutea să dea o lovitură care s-o facă pe cealaltă să scoată ţipete de durere.

George îşi întoarse privirea cu scârbă de la scena aceasta, şi se uită iarăşi la prizonierii lui scumpi. Cum ar putea să-i scape? Iată întrebarea întrebărilor. Dar unde se aflau armele lor?

Iscodi cu băgare de seamă în jurul său şi cu nespusă satisfacţie zări ceva mai departe o colibă mai mărişoară,

lângă intrarea căreia se aflau îngrămădite armele prizonierilor.

Aceasta era, desigur, coliba căpeteniei, care luase, firește, partea leului din pradă.

Cât ar fi vrut George să dea de înţeles captivilor că se află în apropierea lor! Dar asta ar fi fost prea primejdios. În schimb, tânărul observă că Petre ridica din când în când capul, privind neliniştit în juru-i. Lipsa lui George atrăsese, desigur, atenţia uriaşului şi Petre îl cunoştea destul de bine pe dragul lui, pentru a nu presupune că se află prin apropiere.

Uneori, bătrânul şoptea ceva lui Rindow, care se afla alături de el, şi primul ofiţer vorbea apoi încetişor cu căpitanul Farrow. Toţi trei ridicau atunci capetele şi priveau împrejur.

Din păcate, ei erau aşezaţi cu spatele spre casa în al cărei acoperiş se ascunsese George. Aşa că nici n-ar fi putut vedea dacă le-ar fi făcut vreun semn cu mâna.

Cele două femei care se luptaseră cu înverşunare, spre hazul nespus al negrilor, se prăbuşiră la pământ, sfârşite de oboseală. Evenimentul fu întâmpinat cu urale nesfârşite, după care şeful tribului îşi făcu loc prin mulţime, ridică mâna şi se făcu linişte.

Căpetenia ţinu o cuvântare lungă, primită cu aplauze zgomotoase de supuşii săi. Când sfârşi şi arătă cu mâna spre prizonieri, strigăte de veselie sfâşiară văzduhul. Spusese probabil poporului său că peste două zile prizonierii vor servi drept friptură la praznicul cel mare al tribului.

Întrunirea se sfârşi. Locuitorii se duseră la colibele lor şi pretutindeni domnea mare însufleţire, toţi oamenii ţopăiau şi se veseleau şi peste tot se aprinseră locuri la care se frigeau porci. Şi în faţa colibei şefului fusese aprins un foc mare.

Trecuse de miezul nopţii, când focurile începură să se stingă, unul după altul. Numai acela din faţa colibei căpeteniei ardea încă. Era alimentat necontenit de un sălbatic care făcea de santinelă. Pe acesta George trebuia să-l facă nevătămător.

Şeful tribului dispăruse de mult în colibă şi probabil că dormea acum, visând la izbânda pe care o repurtase tribului duşman

George se târî până la peretele lateral al casei, şi se lăsă jos pe stâlpul din ungher. Trebuia să străbată locul din faţa casei ca s-ajungă în spatele santinelei, dar se bizuia pe deghizarea ce şi-o făcuse.

Nu trecu mult şi ajunse la ţintă. Dar de data aceasta nu vroi să-şi omoare duşmanul. Ţinea revolverul de ţeava, în mâna dreaptă, şi când fu îndărătul santinelei, care moţăia, îl izbi cu toată puterea în tâmplă, cu patul armei.

Sălbaticul scoase doar un geamăt nedesluşit şi ar fi căzut în flăcări dacă George nu l-ar fi apucat repede, trăgându-l îndărăt.

Se auzi un zgomot uşor în coliba căpeteniei. Sări repede la o parte şi se lipi de peretele colibei.

În clipa următoare şeful ieşi afară, păşi spre foc şi se aplecă asupra omului neînsufleţit. Dar George era în spatele său şi cu patul revolverului izbi cu toată puterea pe care o avea într-unsul. Ştia că se afla acum aproape de ţintă şi un incident cât de mic ar fi stricat totul.

Acest mic incident se şi produse imediat. Se părea că fapta îndrăzneaţă a tânărului fusese zadarnică şi tot curajul său vrednic de laudă nu-i ajutase la nimic.

În spatele său apărură făpturi întunecate, care se apropiau încetişor de dânsul, ţinând în mâini securile grozave care despică dintr-odată trupul nenorocitei victime.

Erau locuitori din sat care probabil nu participaseră la zaiafet, altminteri ar fi fost şi ei beţi de vinul de palmieri care se bea pe-acolo.

Probabil că auziseră zgomotul luptei scurte dintre George şi cele două victime ale sale. Se aflau numai la doi paşi în spatele viteazului tânăr... când Petre recunoscu pe George în făptura neagră care doborâse cu atâta îndemânare pe santinelă şi pe şeful tribului.

Până atunci nu-şi lămurea toată întâmplarea aceea; bănuia că există vreo neînţelegere între băştinaşi şi că se aplanase în felul acesta.

Dar pâlpâiala scurtă a focului lumină profilul tânărului străin, a cărui acţiune trebuie să fi părut foarte curioasă prizonierilor. Recunoscând pe dragul lui stăpân, Petre strigă repede :

— George, în spatele tău ! Repede, repede !

Cu toată îngrijorarea de care era cuprins pentru fiul căpitanului său, bătrânul fu, însă, destul de prevăzător. Un altul ar fi strigat, desigur, în gura mare, dar Petre se gândi imediat la situaţia în care se aflau prizonierii.

Nu trebuia să-şi strige spaima în gura mare ci trebuia să fie prevăzător, dacă o salvare mai era cu putinţă.

El incluse ochii fără voie, căci îşi dăduse seama imediat de situaţia în care se afla George. Era exclus cu desăvârşire,

ca tânărul să se poată apăra împotriva celor cinci vânători de capete care veneau tiptil în spatele său.

Fireşte, i-ar fi putut culca la pământ într-o clipă, căci George era un ţintaş minunat, — dar el nu trebuia să împuşte, căci ar fi sculat tot satul în picioare. Şi Petre fu cuprins de groază, gândindu-se la ce-ar fi urmat.

Dar când deschise ochii rămase încremenit în faţa tabloului ce i se înfăţişa.

Cu uimire de nedescris, el văzu că George juca un rol ciudat. Încălecase peste trupul neînsufleţit al căpeteniei, dădea din mâini şi scotea exclamaţii care nu aparţineau niciunui limbaj omenesc.

Apoi ameninţă cu braţele pe cei cinci vânători de capete, care rămaseră încremeniţi locului, şi-l priveau fără să priceapă ceva. Nu ştiau nici cine e, nici ce caută pe-acolo, dar cu simţurile lor primitive îl socotiră, probabil o fiinţă supranaturală.

George arătă cu mâna spre cel care se afla în fruntea micului grup, un individ uriaş şi vânjos, care părea să se bucure de oarecare trecere printre semenii de trib.

Făcu apoi un semn energic şi arătă trupul căpeteniei, scoase câteva exclamaţii ameninţătoare şi insularul se apropie încetişor.

Ceilalţi patru, cărora nu le fusese adresată invitaţia, păreau foarte mulţumiţi de asta. Se dădură îndărăt cu câţiva paşi şi lăsară în jos braţele cu securile grozave.

Petre privea cu atâta încordare, încât ochii îi ieşeau aproape din orbite. Ce se va întâmpla acum? Fireşte, George era pentru moment la adăpostul primejdiei, dar cât timp îşi va putea juca rolul? Cei cinci sălbatici vor recunoaşte curând că dânsul era un alb, care pătrunsese în sat cu scopul de a elibera pe prizonieri.

Fără să vrea Petre scoase un geamăt înăbuşit, dar geamătul acesta salvă întreaga situaţie. Cei patru vânători de capete înaintară câţiva paşi, şi uriaşul, care stătea acum în faţa lui George, îşi întoarse şi el privirea spre Petre.

Nici nu-i trebuia altceva lui George. Îşi dădu seama că nu e observat de nimeni şi ridicând revolverul, pe care-l ţinea de ţeava, izbi cu toată puterea în tâmpla sălbaticului. Trupul uriaş se prăbuşi într-o clipă şi rămase ţeapăn lângă acel al căpeteniei.

Cei patru tovarăşi rămaseră trăsniţi când întoarseră capetele. Dar George nu le dădu prea mult răgaz. Cu o prezenţă de spirit uimitoare, îşi continuă opera, până la sfârşit. Se prefăcu şi el speriat peste măsură, agită braţele ca

un ieşit din minţi, scoase câteva sunete nearticulate, — apoi se roti de trei ori cu iuţeala fulgerului, pentru a se prăbuşi în cele din urmă lângă bunul său servitor.

— Petre — şopti dânsul — acum e acum!

Cu pumnalul ascuţit pe care-l avea de la Sanja, tăie legăturile uriaşului.

Acesta îşi dădu imediat seama de avantajul pe care-l avea acum. E drept, membrele îi erau încă înţepenite de pe urma legăturilor şi de chinurile îndurate sub razele soarelui arzător, dar voinţa învinse totul. Era vorba doar de salvarea tuturor. Se aplecă spre tânăr şi-i şopti:

— George, fi atent să nu ne scape din mână unul din sălbaticii de colo. Să tragi atunci fără milă. Pe ăştia patru îi iau în seama mea. Dumneata caută de eliberează-i pe ceilalţi.

Înainte ca tânărul să poată răspunde ceva, uriaşul se ridică repede de jos. În mâna lui lucea acum securea grozavă a insularului pe care-l doborâse cu atâta dibăcie George.

Tânărul urmă imediat sfatul uriaşului, şi se târî spre tatăl său şi-i tăie legăturile. Când îşi întoarse privirea, văzu cu groază pe Petre izbind cu securea în ultimul din cei patru vânători de capete.

Ceea ce făcuse Petre era o faptă pe care numai disperarea o poate mijloci. După ce ultimul duşman căzu la pământ alături de ceilalţi, Petre se întoarse liniştit lângă el şi luă parte la eliberarea prizonierilor. Înainte de asta, însă, mai dădu câte o lovitură în tâmplă căpeteniei, santinelei şi uriaşului. Acum nu mai era de temut că se vor trezi înainte de vreme, pentru a putea împiedica fuga prizonierilor.

Marinarii ca şi indienii, dădură dovadă de o tărie vrednică de admirat. Cu toate suferinţele prin care trecuseră în ultimele ceasuri, ei se ţinură bine pe picioare şi erau gata să înfrunte noi primejdii.

Prinţul Ghasna se adresă căpitanului Farrow:

— Lăsaţi-i pe indienii mei să meargă înainte, viteazul vostru George îi va călăuzi. Nici o santinelă nu-i va observa, ei, însă, le vor observa pe toate.

Aşa se întâmplă. Sub conducerea lui George, care avea în spatele său patru indieni, mica trupă se îndreptă repede spre ieşirea din sat.

Intrară în pădure. Mai merseră o bucată pe lângă apă, străbătură apoi desişul şi apucară pe lângă apă, străbătură apoi desişul şi ajunseră pe poteca ce ducea spre satul de la ţărmul mării.

De-abia acum George se apropie de tatăl său şi de prinţul Ghasna, cărora le povesti pe scurt cum izbutise să nu fie prins de sălbatici. Prinţul Ghasna mulţumi călduros pentru salvarea sa şi-i rugă pe prietenii săi să pornească acum vânătoarea împotriva corăbiei negre, deoarece căpitanul Henry îi răpise fiica.

— Fireşte că ne vom lua după el, strigă George, înainte ca tatăl său să fi avut timpul să răspundă. Va trebui să plătească pentru toate crimele sale. Şi în primul rând Sanja să fie eliberată. Era tristă când a plecat?

— Nu, dragul meu, răspunse prinţul. Ea susţinea necontenit că George ne va salva în cele din urmă. Şi asta s-a şi întâmplat, numai că ea a fost răpită înainte, de Henry acela. Dar locotenentul Rindow mi-a spus că ştiţi locul de unde obişnuieşte să se aprovizioneze cu apă corabia neagră. Acolo vom putea pune mâna pe el.

— Domnule căpitan — spuse Rindow — aş pune rămăşag că cei de pe corabie, au transmis iar o radiogramă crucişătorului englez, prin care se spune că am fi în satul vânătorilor de capete. Te pomeneşti c-o fi spus că am vândut prizonierii sălbaticilor.

— Nu, părerea mea este că satul acesta se făcuse vinovat mai de mult de vreo nelegiuire, interveni doctorul Bertram. Deduc asta din faptul că crucişătorul a început imediat bombardamentul. Aşa se face totdeauna.

— Atenţiune! spuse George, încetişor. Ne apropiem de sat. În cinci minute vom fi acolo.

Ajunseră din nou într-un luminiş şi Rindow se opri şi examina locul. În pădurea asta totul părea să fie împotriva lor, până şi Natura parcă urzise o conspiraţie contra prietenilor noştri, căci întunericul sinistru care domnise până acum sub coroanele uriaşilor arbori, făcu loc deodată unei lumină palide. Cerul căpătase o înfăţişare ameninţătoare, ciudată.

Ei nu puteau vedea decât o fâşie a boltei, printre ramurile copacilor, dar această fâşie îţi strecura fiori în trup când o priveai: strălucea de o lumină palidă, gălbuie, ceea ce-l făcu pe Petre să spună:

— Drace! asta nu miroase a bine. Domnule căpitan, dacă nu mă-nşel vom avea o furtună cum puţine am întâlnit până acum. Să rămânem mai bine sub copaci. Dacă pornim spre luminiş suntem ameninţaţi de trăsnete.

— Da, Petre, ai dreptate, aprobă Farrow. Băieţi, împrăştiaţi-vă, nu trebuie să rămânem cu toţii în acelaşi loc. Repede, furtuna e gata să izbucnească! Dumnezeule !...

Fraza fu întreruptă de bubuitul tunetului care urmă unui fulger orbitor. Şi fulgerul acesta fu urmat imediat de jerbe întregi de alte fulgere, cum se întâmplă de obicei în furtunile tropicale. Întunericul fu sfâşiat de douăzeci, treizeci de fulgere, tunetele bubuiau fără încetare, mugind de parcă sta să se prăbuşească cerul.

Un frig grozav se lăsase deodată.

De partea cealaltă a luminişului, bubui deodată un tunet atât de grozav, de-i făcu pe toţi să se cutremure. Orbiţi de lumina puternică a fulgerelor închiseră ochii şi o scurtă rugăciune fu murmurată de buzele unui marinar. Un palmier înalt, spintecat până la rădăcină de un trăsnet îngrozitor, se prefăcu pe dată într-o faclă verzuie. Focul se propagă cu repeziciune la ceilalţi arbori, care din cauza soarelui arzător al tropicelor, erau uscaţi ca scândurile.

— Dumnezeule ! exclamă Petre. Trebuie să plecăm de aici. Se vede că suntem blestemaţi să nu mai scăpăm de pe insula as...

Vorba îi fu întreruptă de bubuitul tunetului. Furtuna părea să se fi dezlănţuit acum cu toată furia, dar avea şi partea ei bună, căci adevărate torente de apă începură să cadă asupra pădurii cuprinsă de flăcări.

Ce-i îngrijora mai mult, însă, pe prietenii noştri, era faptul că armele lor avea de suferit de pe urma potopului de apă. Ca la o comandă ei traseră pistoalele şi le ascunseră sub braţe, pentru a le apăra întru-câtva de umezeală.

Ploaia mai răpăi un timp cu toată furia, după care încetă din senin. Farrow respiră uşurat, şi spuse :

— Înainte, băieţi, poate că furtuna asta a avut şi partea ei bună. Dacă vor fi fost ceva duşmani în drumul nostru, desigur c-au căutat să se pună la adăpost. Să încercăm s-ajungem repede la ţărm, camarazii or fi îngrijoraţi.

Păşi repede spre luminiş, urmat de ceilalţi.

Peste puţin ajunseră în faţa satului. Se simţea miros de pârjol în aer şi totul părea mort.

Cu multă băgare de seamă, expediţionarii porniră spre ţărm. Nici urmă de crucişător pe tot întinsul mării. Farrow luă lampa electrică a lui Rindow şi dădu câteva semnale convenţionale înspre larg. Repetă de trei ori semnalele şi după vreo cinci minute luci pe mare un alt semnal luminos, dar cu totul diferit.

— Totul e în regulă, vine Hagen! zise Farrow, mulţumit.

Era o măsură de prevedere ca fiecărui semnal convenit, celălalt să-i răspundă în alt mod. În felul acesta orice înşelătorie era exclusă.

— Aduceţi două kanu-uri din casa de colo ! porunci Rindow marinarilor săi. Vom ieşi în întâmpinarea submarinului.

— Sau staţi, vin şi eu!

Vroia să ia cu sine capetele albilor, dar englezii i-o luară înainte. Se mulţumiră să împingă pe apă două Kanu-uri mari în care se aşezară cu toţii, apoi îşi luară rămas bun de la insula pe care înduraseră atâtea grozăvii.

SFÂRŞIT

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE :

1. Grozăviile Mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. În ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.

Fiecare volum cuprinde o povestire comple tă

Cu ocazia sărbătorilor de Crăciun:

Editura „ATHENA"

vă urează:

La mulţi ani!